

GALAMIA

CI
CI ROMÂNISMULŪ.
DEMOCRATIA
MORAVURI DEMNE D'UNU DEMNU POPORU

REDACTIA IN PASAGIUL ROMAN Nr. 9.

ARTICULELE NEPUBLICATE SE ARDŪ.

ABONAMENTELE

NU SE FACŪ DE CĂTŪ P'UNŪ ANŪ SĒU 6 LUNĪ.

PENTRU CAPITALA BUCURESCI:

Pe unŭ anŭ [52 numere]	lei 24.
Pe șese luni [26 numere]	lei 12.
Unŭ singurŭ esemplarŭ	banŭ 50.
Linia de reclame și inserțiuni	lei 2.

In Bucuresci, abonamentele nu se facŭ de cătŭ la admistratiunea diarului, pe banŭ gata.

ADMINISTRATIA IN PASAGIUL ROMAN No. 11.

SCRISORILE NEPLĂTITE SE REFUSĂ.

ABONAMENTELE

ÎNCEPŪ NUMAI CU NR. 1, 13, 26 ȘI 39.

PENTRU DISTRICTELE ȘI STRAINETATE:

Pe unŭ anŭ [52 numere]	lei 27.
Pe șese luni [26 numere]	lei 14.
Unŭ singurŭ esemplarŭ	banŭ 55.
Linia de aneucieri	banŭ 30.
Pentru streinătate, pe anŭ (52 numere)	lei 30.

Din districte, abonamentele se trimitŭ prin mandate postale; din străinătate în numerarŭ.

RIDENDO DICERE VERUM QUID VETAT!

Diarulŭ apare uă dată pe săptămână : DUMINECA. — Redactor TOMA I. STOENESCU.

LITERATURA POPORARA

CERCETARI

PROVERBELORU ROMANE
(CUM TREBUIESCU CULESE ȘI PUBLICATE)

STUDIU CRITICU ȘI BIBLIOGRAFICU

DE
G. DEM. TEODORESCU.

Se află de vândare la tôte Librăriile din țeră și la Administrația Ghimpelui, pe preculŭ de 1 LEU și 50 BANI esemplarulŭ.

A eșitŭ de sub tiparŭ și se află de vândare la Redacția Ghimpelui în Pasagiulŭ Românŭ și la Chioșcuri, broșura :

ROMANIA LIBERA

DEDICATIUNE OASTEI ROMANE

DE
JULIUS J. ROSCA.

SUMARU :

1. — Uă nôpte la șapte nuci, Beizadeaua e 'n papuci, poesie de ROCOCO.
2. — D'ale dîleii, luptă pentru gheșeftŭ.
3. — Marșul roșior lor de la Vede de M. C. MĂNCIULESCU.
4. — Soldaților românii, poesie de BAVIN.
5. — Câte-va scene din viața lui Voltaire, de JUIRO.
6. — Ultima nôpte a lui Tudor Vladimirescu, poesie de DEM. CONSTANTINESCU.
7. — Dorul lui Alecuță sau ușierul de la ministerul de interne, poesie de ROCOCO.
8. — Sonet la baronul parfum, poesie de ROCOCO.
9. — Revista poetică și poeticăscă, de AC-UȘOR.
10. — Lamentațiile baronului parfum, poesie de DECON.
11. — La Români independenti, poesie de VASILE MIMI.
12. — TEATRU ROMÂN IN TOATE SERILE ÎN GRADINA GHISCHARD.

UĂ NOPTE

LA ȘEPTE-NUCI

Vedend bine Beizadeaua
Că-e în pericol ortana
Și că roșii nu mai vor
Să le dea stupul și lor
Într'atât s'a alarmat
Încât a și convocat
La grădina șep-te-nuci
Pe toți bravii dalcanci.
Dupe mai multe clondire
Deșertate în nescire
Beizadeaua tuesuit,
Sus pe-o masă s'a suit
Și privind mândra orta
A început a cuvânta :
«Fraților să m'ascultați
Marŭ lucruri aveți s'aflați
Să n'm parte de «Tramuc»
Și de sfântul balamuc

Să 'mî cadă mustăți și pēr
De nu-oii spune adevēr.
Roșii voese să stîrpească
Rasa noastră ciocoiască
(Aci biată Beizadea
A început a suspina)
Dupe cum creș c'ați aflat
Noi căți suntem în fenat
De spunem al nostru dor
Suntem lăați peste picior
Aci 'ntropse discursul
Căci îl podidise plânsul
Iar popa Tache striga
«Dregeți glasul Beizadea
Ține ploșca și-o sărută
În ea e putere multă
— Așa o fi părintele
Vaŭ de păcatele mele;
Dér când la trecut gândesc
Imŭ vine să 'nebunesc.
Cât eram de mari nădată
Și cum suntem d'astă-dată
Pênă eri împărăteam
Noi tăiam și spânduram
Și-ați roșii nu vor să scie
Ce însemnă boerie
Și ne ia în zeflema
Când grăim câte ce-va.
Deci, eŭ cred că ar fi bine
Să veniți toți dupe mine
Și cu băta și ciomagul
Să cârmuim tot noi statul.
Toți strigară-asa! așa!
Să trăesci măria ta.
Dér pênă atunci să mai bem
Ca mai mult curagiŭ s'avem
— Ia ține prea luminate
Și dă-o curând pe spate.
Vedŭ așa măria ta
Scurge-o bine nu-o lăsa
Ce te codesci Vasilache
Vin' la părintele Tache
Căci de ôre ce ne scim
De ce să ne mai codim.

Rococo.

D'ALE DILEI

Lupta a început cu furie, nu atât pe câmpul resbelului, câtŭ pe câmpul șiretlicului și alŭ înșelătoriei și alŭ perfidiei ciocoiesci-gheșeftăresci mai în tôte stările societății.

Astŭ-felŭ vedem de câte-va zile, că s'a 'ncinsŭ uă luptă inverșiunată, sub uă direcțiune ascunsă, care nu vrea nici mai multŭ nici mai puținŭ de cătŭ schimbarea ministerului, și apoi chiefŭ pe Manea. Interesele generale ale țerii sunt nimicuri, ba chiar flœurŭ, pe lângă interesele și poftele lor personale.

Șiretliculŭ a și începutŭ a se da pe față acumŭ în urmă, prin neocompletarea a trei ședințe ale Camerii. Uitate la față și lŭ întrebă de viață, sêu uitate să vedŭ cine lipsese din Cameră, ca să cunosci direcțiunea poștei de resturnare a cabinetului actualŭ și reconstituirea lui cu uă parte din elŭ, căruia i-am putea dice cu dreptŭ cuvântŭ ale tele dintru ale tele, ție ție-s'a datŭ tôte numai pentru unulŭ, ca elŭ cândŭ o avea gustŭ să dea la ai sêi.

Noe unora ni s'arŭ părea prostŭ lucru cândŭ s'arŭ face pofta acesteŭ Vulpi ascunsă într'unŭ portofoliŭ streinŭ. De ce nu s'arŭ întorce reversulŭ medaliiei, și în locŭ de disolvarea cabinetului, s'arŭ disolva într'ganții trimițendu'i să se plimbe la iarba verde și răcôre cu ahtulŭ la inimă, după banca ce'i producea dormindŭ duoi gălbenași pe fie-care ție, pentru patrie. Ce dulce este patria pentru d-nelôri cândŭ potŭ s'o jumulescă.

Lupulŭ își lepădă pêrulŭ dérŭ nu și năravulŭ. Ce'i pasă deca lupta de interesŭ personalŭ este mai pericôlosă de cătŭ cea de la fruntarie, scopulŭ îi scuză ascunsele'i mișlôce. Ceŭ cu ochi vedea-va?

Uă altă infamie; mē rogŭ, să nu luați cuvântulŭ în glumă, este uă altă specie de luptă care pândesce totŭ de la întunericŭ ocașiunea favorabilă pentru a despoia poporațiunea capitală, aceștia suntŭ și mai răi de cătŭ hoții de codru. Pâinea s'a urcatŭ la 60 banŭ ocaua și de prôstă calitate. Și acești venetici te sugrumă totŭ pentru patrie.

Apoi în linie drêptă cu deputații care impediă lucrările camerei, și brutariŭ, vine directŭ prostituțiunea care nu mai are nici unŭ frêu.

Credemŭ, că actualulŭ consiliŭ comunalŭ, nu va lăsa multŭ timpŭ capitala la discrețiunea brutariilor și prostituatelorŭ, ci va lua măsurŭ, dojenindŭ părintesce și trimițendu pe incorigibili pescheși Sultanulŭ, nu celŭ de la noi.

Beizadea Scupache, proptitŭ de boulu boeritŭ, a protestatŭ în sala momiilor contra cuvântului rostitŭ de președintele sêu, adică de ce să spere că țera noastră va ajunge uă dată regatŭ, nu de celŭ cu apă rece, și nu unŭ pašalikŭ arnăuțescŭ guvernâtŭ de turciŭ.

Auđi nebanie, auđi regatŭ, fără voia beizadelei? apoi ce se face Europa și puterile garante? nu pufnescŭ de risulŭ beizadelei căruia de necasŭ i-a slă-

bitu țuțunia, vorbindu singur pe drumu ca și Hristodor de Filipu.

Ție 'lă boerilă în sfânta sa pază, pe care îl recomandăm *claponului* ce apare de câte-va zile în capitală, fiindu și elu, ca și beizadeaua, nici calu nici iapă, nici cocoșu nici găină, daru căruia îi urăm succesu în întreprinderea sa regularisind pe beizadeaua care singuru îi pôte face concurență.

Pantazi bei printr'ua scrisore adresată și publicată în *Pressa*, ne spune că d-sa nu a votatu ca deputatu Independența, ci numai uă moțiune care nu era independența. D-sa este pentru unu pašalicu și fie-care casă unu haremū, unde s'arū putea amusa.

Ne mirăm de ce atata ostenelă pe Pantazi bei, cându îl scie totă lumea înțeleptă care visita cafeneua Patzak și Circulū, patronate de d-sa.

Fă giumbușuiri și bolucu
Să te sature de papucu
Și de grabu la balamucu.

MARSUL ROȘIORILOR DE LA VEDE

(COMPANIA III-A DE MILIȚIENI DIN TELEORMAN)

Dedicată Domnitorului Românilorū CAROL I.

Ascultați! Cornulă resună,
Fii țera își adună:
In picioro Roșiorū!
Căci pe Dunărea cea lată
Cete dese se arată
De păgâni năvălitorū.

Și păgânul iaru se'ncercă
Dunărea la noi să trecă
Țera a ne o cotropi.
Arde, taie, jăfuesce,
Ori ce'n cale întâlnește,
Par'că noi nici n'amū mai fi.

A uitatu Hamid-Sultanul
Și de Pașa-Caraimanulū,
Și de marele Sinan;
Și'n trofia lui turcescă
Crede lesne să smerescă
Pe copiii lui Trajan,

Roșiorū! A vostră pală
A fostu secolū mindra fală
A oștirū Românesci:
Căci eu voi apăra Domnulū
Țera, legea și chiarū tronul
Contra silei dușmânesci.

Lăsați daru copii și casă,
Munca câmpului și masă:
Arma repede luați:
Arma vai! ce, învechită
Și de timpuri ruginită,
Unū încă mai păstrați.

Arătați că încă bate
In a vōstre pepturi late
Sufletū nobilū, vitejescū.
Arătați că nu-și va perde
Roșiorulū de la Vede
Numele celū strămoșescū.

E destulū de cându Românulū
Placă capulū la stăpânulū
Din stambululū păgânescū.
Este timpū să ne respundă
La streini de ce se vândă
Din pământulū românescū!

Dunărea daru să roșiască,
P'alū ei lucū să plutescă,
Numai trupuri de păgânū,
Să-și aducă iaru aminte
D'ale vōstre lunge flinte
Și de grōda de Românū.

Priviți stégulū liberării
Rădicutū de Domnulū țerū,
Strēnepotū de mari eroi.
La elū ochiulū dragū țintescē
Totū Românulū ce robesce
Streinatū de lângă noi.

Acestū stégū cându se ridică,
Lacrămi calde din ochi pică,
Și bătrânū 'ntinerescū;
Mure, ulu spumatū mugescē,
Pindulū tainicū se jeluse,
Iaru Carpați se clătescū.

Inainte daru cu toții:
Secerați în câmpulū morții,
Suta mea de Roșiorū!
Și păgâni d'arū fi uă mie,
Tēmă voue nu vē fie:
Voi sunteți nemuritorū.
Căci nu morū cei ce se bate
Pentru-a țerei libertate,
Tronulū ei și Dumneđeū.

Și e sântă acea 'nfrățire
Ce conduce la jertfire
Unū poporū și Domnulū seū.
Locotenentū de Statū majorū în retragere.
M. C. MANCIULESCU.
(Comandanulū comp. III-a de Milițieni din Teleorman.
(*Curierul Turnulū*),

SOLDATILOR ROMANI

Cu arma înainte, soldați cu bărbația
Mergeți spre cruda fiară, decisi și 'nsuflețiți
De drepturile sfinte; salvați mēndra moșia:
Sub stégul României veți fi nebiruiți.

E trist să lăsați mume, părinți, surori și rude,
Ca să 'notați în sânge de frați seū musulmani,
Ca să 'ntâlniți necađuri și chinuri pré crude!
Dér nu aveți ce face: destul atăția ani!

Destul de când păgânul vrea să ne prăpădescă,
E timpul să re'nvie curagiul strămoșesc
Și-o Românie mare din nou să strălucescă;
Și laudat să fie poporul românesc!

E timpul de bravură! Un gând să vē nutrescă
Salvarea mumei nōstre; cu toții să muriți,
Seū să faceți barbarul ca să vē pomenescă,
Murind, el să vē dică: *titanū nebiruiți!*

La luptă dér, oștire! La luptă, frați de sânge,
Curagiū,—și'n scurtă vreme tot cel ce e Român,
Acela care vede că 'ntreg nému lui plānge
Va fi pe urma vōstă, ochind pe cel păgân!

Bavin.

CĂTE-VA SCENE

DIN VIATIA LUI VOLTAIRE

Pre cându Voltaire era la curtea lui Frideric II,
veni intr'ua diminetă la dēnsulū, pre cându era ocupatū
în cabinetulū seū, Generalul *Manstein*, care lucra la
Memoriele sele și pre carū le-adecea lui Voltaire ca să i le
cerceteđe. Generalulū își alese reū timpulū căci tocmai
atunci Frideric îi trimesese nisce versuri ca să i le corégă,
și acestă însărcinare atât de plăcută altă-dată lui
Voltaire, îi devenise de câtu-va timpū, unū lucru nesuferitū.
Așa dar, Voltaire, superatū de cererea generalului,
neputēnd a'și stăpâni reaua humore.

— Domnule,—dise elū,—Regele 'mī trimise acuma
să 'i spalū rufele și prin urmare ale D-vōstră
cată să mai ascepte.

* * *

După ce Voltaire, plecatū de la curtea lui Frideric,
cumpărăse castelulū de Ferney, ducea unū trenū de mare
signorū. Elū ținea masa deschisă pentru toți streini
pre carū celebritatea sea îi atrăgea la dēnsulū. Se
dice că abatele *Coyer*, sedusū de buna priimire ce i
sē făcuse, anunță a dona-đi de sosirea sea lui Voltaire,
că va șede mai multe luni la Ferney.

In acest cas,—îi dise rēutaciosulū bētrānū,—
nu veți semāna lui *Don-Quichotte*: elū lua cărciumele
dreptū *Castele*; D-vōstră, domnule, luați castelele
dreptū *cărcium*.

* * *

Uă dată, totū în timpulū șederei lui la Ferney,
Voltaire era nemulțumitū de parlamentū. Atunci,
de ori de câte-ori întâlnea pre *măgarulū* seū la pōrta
grădinei, îi dicea dāndu-se la o parte și făcēndu-i
uă profundă reverință:

Treceți, vē rogū, Domnule *Președinte!*

* * *

Voltaire n'are nici una din tragediele sele, pre care
sē n'o fi revēdutu de mai multe ori. Elū asista de
ordinarū la primele reprezentațiuni, studia și nota
cu ingrigire sentimentele publicului; apoi, uă-dată
a-casă, coregea pasagele carū displicuse publicului
ceea ce făcu pre *Fontenelle* să dică:

— Domnulū de Voltaire, își face piesele la *prima
reprezentățiune*.

Juiro.

ULTIMA NOAPTE

A LUI

TUDOR VLADIMIRESCU

Trōmbița sună,
Munți resună,
Vaile plāngū,
Riulū jelesce,

Frunđa pălesce,
Stele se stingū.

Colo nōptea în tăcere
Pe alū Dāmboviței malū,
Incārcatū de grea durere,
Așteptāndū un tristū semnal

Geme Tudor ce luptase
Ce sdrobise lanțulū greū
Țērii se lle ce'lū chemase:
A'ī șopti suspinulū seū!

Luna albă luminēză
A sa frunte de eroi,
Stēoa nopții lăcrāmēză
Munți gemū într'unū ecoi!

Unda lină se strecoră
Ceru 'ncepe a 'ntuneci
Er calaii 'lū incongiōră
Spada 'ncepe-a le luci!...

Trōmbița sună,
Riulū îngānă,
Suspinelū seū;
Țēra jelesce,
Nōptea șoptesce:
Suspini'ī greū!

Țipă Vulturulū pe stāncă
Și'și ea sborulū rātācindū:
Din prăpastia adāncă,
Către norulū fumegāndū

Căci eroulū își inclină
Capulū seū sub iatagan,
Un suspinū!.. și el declină,
La unū zîmbetū de tiranū.

Unda merge către vale
Duce veste 'n drumulū seū,
Valulū murmură totū jale,
Repetāndū suspinu-ī greū!

Și prin iarba inflorită
Curge sângele șiroi,
Țēra 'i liberă mārītă
Că o ginte de eroi!

Tudor se stinge,
Aquila plānge,
Peste Carpați;
Fanariōții,
Disparū cu toții,
Inspālmēntați.

1875, Iunie.

Dem. Constantinescu.

DORUL LUI ALECUȚĂ

sēu

UȘIERUL DE LA MINISTERUL DE INTERNE

Rōta puterei se învērteșce:
Mereū ministri cadū și se schimbū
Care cumū vine și procopsesce
Rude și prietini, dēru eū mē plimbū
Unū regimū vine... reū? elū trece
Altulū în locū 'i s'a înalțatū
Judecāndū însă cu sânge rece
Eū suntū cu tōte neimpăcatū
Căci dreptū e ore sē nu'mī dea mie
Uă prefectură, și mai alesū
Că ea e visu'mī cumū toți o scie
Numai ministrii nu m'a înțelesū.

Sălile-acestea 'n veci suntū pline
Suntū unū spectacolū necontentitū,
Căci cei ca mine acilea vine
Și toți se-întrece dupe cerșitū,
Pe-alți-îndatā 'i satisfacē
Iaru eū sērmanulū suntū totū uitatū
Astū-telū dreptatea la noi se face
D'aia injurū astă-đi ei ce-amū cāntatū.
Ceru prefectura cea cilibiā
Ministri însă mē facū mucosū
Mucosū? se pōte, dēru domnulū scia
Cātū este dorulū meū de focosū.

Dēu prefectura 'mī este dragă
Dēru pasū de spune decā mai poți
Căci lumea strigă că-arū fi o plagă
Sē fie dată și la netoți.
Trāgeamū nădejde... Dēru căți alērgă
'M face frică mē temū de totū
Pentru vecie sē nu mi o ștērgă
Și atunci sērmanulū m'amū ștersu pe botū

Cei ce dăcură mult de prostie
În vanu se-o cêră se mai îndesă
Vai câtă mi-e dragă nimeni nu scie
Dîna și nîptea eă plângu adesu.

Cei ce averea (!?) și cheltuiră,
Ca să i aducă la cărmă iară
În vanu luptară, în vanu jerfiră,
Prefectă nu ese dintr'unu oga-ă
Astă-ă cu «Veste» nu facă parale
Deși bacșisul iău regulat
Deși printr'ensa jocu giamparale
Dêră surugiulă nu i omă de stat
Și tocmai asta mi-ară plăcea mie
Să fiu ispravnică barimă o di
Câtă plăcere—nimeni nu scie—
În dîna acea eă așu simți.

Uă trăsuriică galantă mică
Patru cai negri seă murgă rotați
Și lîngă mine o nevestică
Cu ochi ca perla, mică delicată
Adunări, baluri și soarele
Ah! ce delicia, cumă așu trăi
Dêră ađi suntă rupte cismele mele
Și n'amă lăscăe a le cărpi
Pătescu vine și mi se plînge
Că de aseră nu a mîncat
Pe cându eă însu'mi, n'amă ce mai scurge
Și seđu ca brîsca, suntă leșinat.

Astă-ă în țeră ce i miserabil
Păine nu pôte a și căștiga
Astă-ă se cată ce e capabil
Noi mai prostiți putemă crăpa;
Dêră las pe mine amă se spu țerei
Că liberali m'a oropsit
Și fôră milă m'a dată uitărei
Nu amă eă Vestea jurnală vestit
Să mergă imi dice la industriă
Că-avemă de dînsa toți interesu,
Se pôte, însă mai cilibie
E prefectura la ea mē-îndesă.

În ce timp ôre trăimă acuma,
Lesne ori cine va judeca
S'a trecută încă de totu cu glumă
N'amă nici lăscăe n'amă ce mîncă;
Pingeaua cismei e ruptă totă,
Gherocu-in spate s'a descusută,
Pălăriora mi-e șifonată
Și pantalonul e de totu ruptu.
Biată Anica cere simbric
Căci nu de giaba ea m'a slujit;
Faceți dêră bine, dațimă și mie
Uă prefectură mai cu cișit.

Parodia de Rococo.

SONET

LA BARONUL PARFUM

În grajdii între ogrinde, născutu-te-ai barone
Și astă-ă ești om mare cum nici tu nu-ai visat;
Dêră spune-mi ce faci ôre, cu-acele mari flacone?...
... A! te n'țeleg barone... voesci să fi galant.

Ce dice prostu-aceia? și ce nădragi țî-arată?
Ce-arată cu ciomagu? ce n'drugă el mereu!
Dar s'a trecut barone! și gluma e pré lată
Amenință!...barone, cum poți să suferi, zău!

Or ômenii mari ca tine, ce lucruri mari visedă,
Ce aș de gât medalii, baroni s'intitulédă
N'au timp se se ocupe de proști și de moșici.

Dêră nu așdă barone? el dice că țî e tată
Nu i vorbă, sciu că minte, dêră gluma e pré lată.
Uf! ce miros greă vine.... E ôre un stêrv aici?

Rococo.

REVISTA POETICĂ
POETICOASA SAU POETICÉSCA
(CUM VE VA PLĂCEA MAI BINE)
A ANILOR Ū 1875 ȘI 1876.
(Urmare)

V

Ecă-ne adjunși, cu voia lui Dumneđeă, și în anul 1876. În acestă ană asemenea mai avemă câte-va cărți poeticeș i, între cari figurédă și «*Ore de mîngăiere ale sufletulă meu*» de Dôma Chisă Asenescu, a doua ediția.

Deși acestă carte este eșită de sub tescurile tipografiei mai în urma altora, totuși i dămă antêitatea din două puncte de vedere: 1. Că ste compusă de uă femeia și 2 că este a doua ediția, și totu d'a-una uă carte care are două ediții la noi, trebuie să fie ce-va.

Deschidemă cãrticica: Mai antêiu însă de prima bucată de poesie, găsimă dedicațiunea Dômei României și uă prefață a Domnului I. C. F. care începe ast-fel:

«Ecă încă uă flóre care se mărêscă buchetulă literaturăi Române. Ecă încă uă colecțiune de poesii. Ea însă se datoresce u-

nei femeii, unui sufletu debilă, cum se dice, dêră în care imaginațiunea, simțimintele dulci, amorulă maternă se întrecă cu eleganța versificațiunei.»

Rêșfindă cãrticica, ne vomă îndredința de cele dîse de Domnu I. C. F.

Prima bucată este adresată Dômei Românilor și începe prin următoreă strofă:

Nobilă Dômnă și mamă bună
Celor ce vouă protejii ceră,
Din aste versuri formândă cunună
Nălțimei Vostre vină să oferă.

Bucata «*La * * **» de la pagina 13, începe cu următorele versuri, în cari se esală palpitândă, după cum dice autorulă prefaței, anima autôrei:

Când tu departe vei fi de mine
Dorulă șoptescă țî a nu uita
Acea fință, ce în suspine
Tu ai lăsat-o în urma teă!

Căci fără tine tristă, pălită
Ea tempuriă se va usca,
Ca și uă flóre crudă părășită
De mâna care o cultiva.

Comparația din strofa a doua, pre câtu este de gingașe pre atătă este de vero-simile.

«*Visulă meu*» începe cu următorele versuri isbucnite din ună peptă sfărêmată:

Pre patu'mă de durere stând tristă, gânditôre
La-a candelăi lumină privindă abia, veghiamă;
Eă n'avemă lingă sinu-mă uă soră simțitôre
Să suferă cu mine, și singură plângemă!

Cine n'ară dice că acestă strofă nu este a unei fiice a durerei și că nu esală desperarea cea mai adencă; precum suntă și următorele din bucată «*Ună momentă durerosă*»:

O! decă môrtea câte uă-dată
Prin nuorii negri s'ară arêta,
Eă așu chema-o atunci îndată
Să vină iute a mē scăpa!

Să'mă rupă lanțulă de suferință
Ce astă-ă încă lă suportă greă,
Pre-a seale aripi fără căință
Așu lua sborulă la Dumneđeă.

Numă acolo potă fi ferice,
Acolo m'ă este, se vede, scrisă;
Murindă, adio eternă voi dice,
Căci viața-mă fuse ună negru visă!...

În bucată «*La Maica mea*» Autôrea esprimă cu cea mai mare gingașă și iubire, ună adevêrată amoră filială. Prima strofă este:

Ca dulce, mîngăiere, ca daruri mai alese
Eă n'avui pentru tine, nimică a țî dărui,
De câtă aceste versuri din animă culese
Ce cred că țî suntă mai scumpe de câtă ori ce ar fi.

Și e fôrte adevêrată, căci ce e mai scumpă părințiloră de câtă frumôsele versuri ale unu copilă iubită?

Câtă de bine ne descrie dôma Asenescu în bucată «*Copiiiloră mei*» amorulă maternă:

A mea animă duiosă,
Ai mei tineri ani vi i dau:
Chiară plângendă eă sum voiôsă
Cândă cu voi alêtură staă.

Voi imi sunteți mîngăiere;
La dureri, curagii imi dați:
Suportă greulă cu plăcere
Cândă voi rideți saă jucați.

Câtă durere despre perderea unu fiu iubită, nu esprimă autôrea în bucată: «*La miculă meu fiu Remus*» cândă dice:

Te-amă perdată gingașă flóre,
Ca ună ângeră ai sburată:
Pre-ale tale aripiore
Fericirea mi-ai luată.

Apoi mai la vale:

Fără tine copilă dulce
Linisce nu potă gusta,
Căci ori unde mē voi dice
În zadară te-oi căuta!

Voi găsi ierba n'verdită
Unde veselă te jucaă,
Mica rosă înflorită
Ce în pîră m'ă depuneci.

Dêră fința teă iubită
Și-ală teă zinbetă ângeresă, —
Vai! în calea mea cernită, —
N'o să potă să întănescă!

Vai! unde pôte întălni uă mumă pre ună fiu iubită, ce se odihnesce în ceruri?!

Bucata «*Pre mormêntulă fiului meu Remus*», să încheiă prin următoreă strofă adresată către călătôri:

Pre mormêntu-mă dêră tu lasă
Două lacrimi a cădea,
Și pămêntulă ce m'apasă
Mai ușoră imi va părea!

«*Orfelimulă*» începe:

Mi-e frigă, mē bate vîntulă,
Simțu corpulă amorțită!...
E rece-aci pămêntulă
Unde amă admorită.

Vomă observa aci, că versulă ală patrulea n'are mēsură cernită, căci ecă p'aceloră alte trei:

și ecă pre-acestă.

Cu tôte acestea, nu putemă a nu spune că, găsimă în acestă bucată uă culminațiune, care o putemă compara cu frumôsa culminațiune a lui *Goethe* din poesia sea «*Regele Codrulăi*». (Erl-koenig).

În bucată «*Luptă cu sôrta*», găsimă următorele strofe:

Ca frunza ngălbenită
De-ală tîmnei rece vîntă,
Ce cade vesteđită
Pre umedulă pămêntă,

Așa mē va pătrunde
Ală sôrteș aspru vîntă,
Și cine scie unde
Va fi ală meu mormêntă?!...

Credemă că aceste modele suntă destule a adeveri cele citate din prefacia domnului I. C. F. cumă și că, în adevêr, aceea care le-a făcută are talentă, are ânima, are amoră pentru totă ce este frumosă, generosă. **Ac-ușor.** (Va urma).

LAMENTATIELE
BARONULUI PARFUM

(MONOLOG)

O timpă de altă dată, o timpă de fericire,
Păruși și țî luași sborulă ca și o nălucire!
Și gloriă și iluzii smulseși în ală teă sboră,
Pîindu-le să gêmă sub ală uitărei noră.
Credemă promisiunea și mē nchinamă la ea,
Și vanele speranțe smuceău inima mea.
Dicemă acestă țeră de ce să mai trăiască
Ș'o vîndă! dicemă, străinulă prea bine-o să'mă plătescă;
Și plin apoi de aură să sboră spre alte țeri,
Să sbo-ă cumă sboră șoimulă sătulă de devastări.

(Privindă decorațiunile atârinate în pîrete):

Și voi o dalbe stele ce-o dată luminați
Pe peptulă meu, acuma tăcute, triste stați!
Visamă independența! ce visă frumosă și pură...
Dêră n'o voiamă din sufletă... acesta potă să jură!
Și astă-ă liberali, moșici din poporă
Îi scotă eră ală ei nume și i dă frumosă sboră!
Pe unde dispărurăți voi stâlpi de tiraniă?!
Andrassy, Bismark cu toții ah! Dațimă, dațimă mie:
Promisiuni ce-o dată făcusemă între noi:
Să amă în mâini puterea și n'aveci să fiu cu voi,

1877, Mai.

Decou.

LA ROMANII INDIPENDENȚI

Semi-luna în trușia i, și în ôrba i vanitate,
A voită ea Europei, să vê trecă dreptă supuși,
Uitând însă că Români, legătură au și tractate,
Și că țera Românesă, nu e pusă în cătuși.

Au uita-veți Români mândri, și insulta și disprețulă,
Au uita-veți cum păgânulă, eră v'a maltrată pe voi;
Arêtați aceloră cari, pôte nu știu încă prețulă,
Cândă se calcă dulcea țeră, a mărêților Ero.

Nu uitați cumă semi-luna, v'a nesocotită uădată,
Ajungê ndă cu cutesanța, pênê chiară la masacrări;
Spuneți cu arma n' mână, faceți bomba să strebată,
Cândă voi-va să profite, de asemeni încercări!

A respuns în astă formă, Calafatulă României,
Și strebuni-vê din ceruri, suriđendă au lăcrămată;
Calafatulă, este astăđi, siminoculă cununiei,
Cândă Românulă semi-lunei, primulă focă a îndreptată.

Voi români din patru unghiuri, frați de arme d'ori-ce tréptă,
La banchetulă celă de sânge, pôte mâine s'alergămă;
Apêrândă *Independența*, nu cu vorbe, ci cu faptă,
De voimă în *Cartea Mare*, română nume să purtămă!

Arê tați atunci cu toții că voiți uă libertate,
Căștigată cu brav sânge, cu ardôre și cu focă;
Că mormintele strebune, vreți să fie respectate,
Că nici cea mai mică piatră, să nu-și schimbe ală ei locă!

Și ca astă-felă viitorulă, să vê bine-cuvinteze
Făcêndă două pagine de lauri, ca în timpăi lui Michaiă,
România susă și tare, pedestallulă să-și aședă:
Liberă, Independentă, ducênd un ferică traiă!

Brăila, 12 Mai 1877.

V. Mimi.

VRĂJITÓREA ROȘIA

SÉU

MORTĂ ȘI VIUĂ

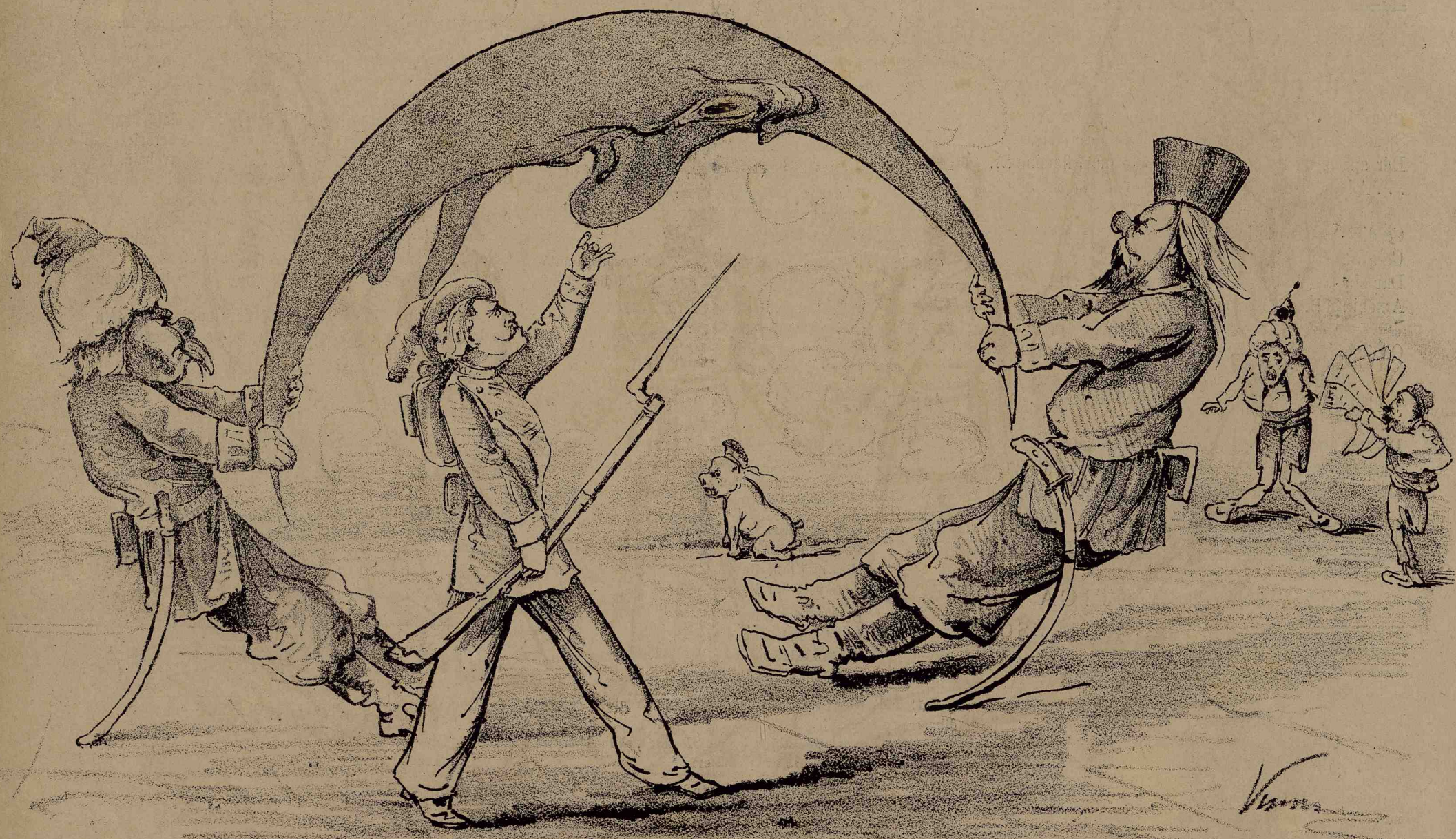
Treți volume mari în 8° de 54 côle

Au apărută de sub presă două volume și se află de vîndare, cu prețu de 6 lei nuoi, în Galați, la administrațiunea țiarului; în Bucuresci, la librăriele Socce și C-nia, frații Ioanițiu și C-nia și E. Graeve și C-nia; în Iași, la librăria Dem. Daniel; în Brăila la librăria Unirea; în Craiova la librăriele frații Samitca și Aron Zviebel; în Ploesci, la librăria G. Kârjean; în Bêrlad, la D. M. Barbu, comerciant; în Tur nu-Măgurele, la librăria Tomșa.

Fisica își pândește pradă, dar nici câinele nu stă nepăsător.

(Imitație dupe «Pasquino»).

Așa e n'ai ce'i face